

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Y. Z.**, zast. Mgr. Romanem Měrkou, advokátem se sídlem Farní 19, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, čj. OAM-750/ZA-ZA04-VL13-2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 5. 2019, čj. 63 Az 8/2018-116,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. Romanu Měrkovi, advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný žalobkyni neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v Ostravě žalobě žalobkyně vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

[2] Krajský soud považoval za nepřezkoumatelný závěr žalovaného, podle kterého žalobkyně pouze využila znalostí o problematice pronásledování příslušníků některých náboženských menšin v Číně tak, aby svými tvrzeními vygradovala svůj azylový příběh a vytvořila údajné obavy z návratu do vlasti. Krajský soud považoval za nepřezkoumatelné také závěry žalovaného týkající se možnosti vnitřní ochrany, tedy možnosti žalobkyně řešit její situaci využitím vnitřního přesídlení a dovodil nepřezkoumatelnost též co do posouzení otázky udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Žalovaný si podle krajského soudu rovněž neopatrčil žádné relevantní informace týkající se otázky bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o azyl do Čínské lidové republiky a zatížil tak i v této otázce rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v kasační stížnosti uvedl, že žaloba zvýšenou pravděpodobnost pronásledování u žalobkyně nevytýkala; tento termín uvedl až soud v napadeném rozsudku, přičemž výtku tohoto rázu vyvodil z událostí, které se nestaly žalobkyni,

ale jejímu strýci a spoluvěřícím sestřím. Závěr soudu v tomto ohledu podle stěžovatele absolutně pomíjí konkrétní příběh žalobkyně a je v rozporu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel konstatoval, že posoudil velice pečlivě osobní situaci žalobkyně na podkladě její výpovědi a na podkladě informací o zemích původu. Bylo zjištěno, že žalobkyně nezastává žádné významné postavení v církvi a nebylo tedy nutno posuzovat ani zvýšenou pravděpodobnost pronásledování. Jestliže byla zatčena jedna ze spoluvěřících žalobkyně (mající v zápisníku také telefonní číslo žalobkyně), mohla policie či státní orgány zasáhnout kdykoliv, neboť toto číslo bylo údajně registrováno dle jejího občanského průkazu. Stěžovatel dále uvedl, že žalobkyně vycestovala z vlasti legálně, vyřídila si svůj cestovní doklad a v Pekingu se pohybovala volně a bez potíží, ačkoliv tvrdila, že se před státními orgány schovávala a neměla stálé bydlení, protože majitel bytu chtěl předložit občanský průkaz a policie by ji mohla zadržet. Stěžovatel uzavřel, že žalobkyně nikdy nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena, či dokonce opakovaně zadržována či vězněna, nebyla ve své vlasti během života, a není tam ani v současné době trestně stíhána, nestala se terčem jakéhokoliv jiného negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Stěžovatel dále uvedl, že po posouzení výpovědi žalobkyně s informacemi o zemi původu založenými ve správním spise nehrozí žalobkyni bezprostřední riziko vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. Její obavy ze zatčení a uvěznění z důvodu vyznání víry byly nepodložené a rovněž tvrzení, že na území celé Číny dochází k pronásledování, nelze považovat za opodstatněné. Soud podle stěžovatele nehodnotil situaci žalobkyně komplexně a pominul skutkové okolnosti předkládaného azylového příběhu, které svědčily o důvodnosti závěru stěžovatele o účelovém vygradování azylového příběhu. Stěžovatel považoval za nadbytečné opatřit další doplňující informace týkající se bezpečnosti návratu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu do Číny.

[4] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se závěry napadeného rozsudku souhlasí. Poukázala na to, že žadatel o mezinárodní ochranu má toliko přednést životní příběh, kterým prokáže svůj nárok na mezinárodní ochranu, ostatní důkazy, kterými má být zejména posouzena jeho věrohodnost a pravdivost jeho slov, pak dodává zejména správní orgán. Pokud měl stěžovatel za to, že výpověď žalobkyně byla nevěrohodná, pak není možné, aby tyto své závěry založil pouze na dohadách a domněnkách. Žalobkyně k bezproblémovosti vycestování uvedla, že musela použít formu turistického víza a k jeho vydání využila nepravdivých informací a dokumentů. Konstatovala, že samotné držení pasu nemusí být vždy bez dalšího důkazem neexistence pronásledování. Žalobkyně nebyla významným členem křesťanského společenství, proto neznamená fakt, že byla známá ve svém okolí, že je její jméno zapsáno v celostátním seznamu, který by bylo možné užít při leteckém odbavování. Stěžovatel měl povinnost vyhledat důkazy svědčící proti nároku na mezinárodní ochranu; to však neučinil, a přesto uvedl závěry, které svědčí proti nároku žalobkyně. Ze všech žalobkyní předložených důkazů lze dovodit, že hrozbu budoucí perzekuce nelze jednoznačně vyloučit, ale je dokonce více než pravděpodobná. Žalobkyně nesouhlasila ani s posouzením otázky možnosti vnitřního přesídlení v rámci země původu.

[5] Po posouzení přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve věcech mezinárodní ochrany v souladu s ustanovením § 104a s. ř. s. nejprve zabývá otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud v této souvislosti předně poznamenává, že usnesení, jímž Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítá, nemusí být dle § 104a odst. 3 s. ř. s. odůvodněno.

[6] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou

pokračování

kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost je přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu je shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[7] Nejvyšší správní soud neshledal, že by v nyní projednávané věci byl dán některý z důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání, neboť kasační stížnost svým významem podstatně vlastní zájmy stěžovatele nepřesahuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Ačkoliv stěžovatel tvrdil opak, neshledal v jeho věci Nejvyšší správní soud ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování ustálené a jasné soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu hmotného nebo procesního práva.

[8] Nejvyšší správní soud přesto nad rámec výše uvedeného k argumentaci stěžovatele týkající se nesprávného právního posouzení a nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku uvádí stručně následující.

[9] K nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí lze poukázat na rozsudky ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS atd. Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou, neboť přezkoumatelným a srozumitelným způsobem vysvětlil, proč rozhodl tak, jak uvedl ve výroku rozhodnutí.

[10] Žalobkyně namítala, že u ní byl dán odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobkyně nebyla ze strany čínských státních orgánů či bezpečnostních složek zadržena nebo dokonce opakovaně zadržována či vězněna, ačkoliv jí podle ní policisté telefonovali, a rovněž nebyla ve své vlasti během života trestně stíhána a nestala se ani terčem jakéhokoliv negativního jednání čínských státních orgánů či bezpečnostních složek. Jak ovšem Nejvyšší správní soud zdůraznil v nedávném rozsudku ze dne 29. 8. 2019, čj. 9 Azs 39/2019-77, vydaném rovněž ve věci azylové žádosti čínského státního příslušníka křesťanského vyznání: „*Posuzování odůvodněných obav z pronásledování má prospektivní povahu, takže není zcela nezbytné, aby žadatel o mezinárodní ochranu v minulosti již konkrétní akt pronásledování utrpěl*“ (bod [23]). V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany se tedy zkoumá také možnost budoucího pronásledování, a to optikou standardu přiměřené pravděpodobnosti.

[11] Odůvodněný strach z pronásledování z důvodu náboženství ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu proto může být shledán i v případě příslušníka určitého náboženského společenství, který v minulosti nebyl vystaven žádnému konkrétnímu aktu pronásledování. Stěžovatel se neměl zastavit na úvahách, podle nichž žalobkyně v minulosti nebyla vystavena konkrétnímu aktu pronásledování. Měl se podrobně zabývat otázkou, zda už z důvodu členství ke skupině čínských křesťanů, konkrétně k církvi Yin Xin Cheng Yi, je či není přiměřeně pravděpodobné, že bude žalobkyně v budoucnu v zemi původu vystavena pronásledování (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 39/2019-77, body [19]-[41]).

[12] Stěžovatel nově v kasační stížnosti poukazuje na to, že žalobkyně byla řadovým příslušníkem církve. Z žádného dostupného zdroje podle jeho názoru neplyne, že by všichni

členové církve v Číně byli nuceni čelit pronásledování. Rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany však obdobnou argumentaci neobsahuje. Pasáže ze zpráv o situaci v Číně citované ve správním rozhodnutí hrozbu pronásledování neomezují pouze na vedoucí příslušníky církvi (srov. s. 31 a 32 správního rozhodnutí). Také stěžovatel své závěry o možnosti pronásledování v rozhodnutí vztahuje obecně na všechny věřící, řadové příslušníky nevylučuje (srov. s. 32 rozhodnutí stěžovatele). Pokud byl stěžovatel přesvědčen, že nebezpečí pronásledování v Číně hrozí pouze určitým exponovaným křesťanům, měl tento závěr uvést v odůvodnění rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany a podložit ho patřičnými zdroji. Nedostatky odůvodnění správního rozhodnutí nelze dodatečně zhojit až v soudním řízení (srov. rozsudek ze dne 18. 9. 2003, čj. 1 A 629/2002-25, č. 73/2004 Sb. NSS).

[13] Při posuzování odůvodněného strachu z pronásledování je dále rozhodující, jakým neblahým důsledkům by byli členové církve vystaveni, pokud by se státní orgány o jejich členství v církvi dozvěděli (srov. rozsudek velkého senátu SDEU ze dne 5. 9. 2012 ve spojených věcech C-71/11 a C-99/11). Dostačující v tomto ohledu tedy nemohla být ani nekonkrétní úvaha o možnosti vnitřního přesídlení (srov. s. 33 správního rozhodnutí). Stěžovatel nijak nevysvětlil, ve kterých provinciích by hrozba pronásledování byla menší než v domovské provincii žalobkyně, obzvláště je-li příslušnost k zakázané církvi stíhána na základě trestního zákoníku, který je platný pro celou Čínu.

[14] Důvodné nemohou být ani argumenty stěžovatele o nevěrohodnosti žalobkyně založené na bezproblémovém a údajně organizovaném odchodu žalobkyně z Číny. Nebezpečí pronásledování nelze vyloučit pouze proto, že žadatel o mezinárodní ochranu vycestoval bez problémů ze země původu. Státní orgán, který je příslušný k vydávání cestovních dokladů, nemusí vždy za všech okolností disponovat informacemi o akcích všech státních složek plánovaných proti určitým subjektům či seznamem tzv. „nepohodlných“ osob (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, čj. 10 Azs 254/2017-40, bod [28]). Měl-li stěžovatel informace, že odchod žalobkyně byl organizován třetími osobami z důvodu, který by udělení mezinárodní ochrany vylučoval, pak měl tyto informace promítnout do rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Stěžovatel však v souvislosti s údajnou organizovaností a podezřelou bezproblémovostí vycestování žalobkyně v rozhodnutí uvádí jen indicie a nedořečené náznaky, které nelze soudně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 39/2019-77, body [47]-[50]).

[15] Nevěrohodnost žalobkyně nelze dovodit ani na základě skutečnosti, že uvedla nepravdivé údaje při podání žádosti o turistické vízum a zopakovala je po příletu na letišti v Praze. Stejně tak nelze nevěrohodnost založit ani na tom, že žalobkyně trvalo několik dnů, než požádala o mezinárodní ochranu (blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 9 Azs 39/2019-77, body [44]-[46]).

[16] Nejvyšší správní soud vzhledem ke všemu výše uvedenému konstatuje, že se krajský soud nedopustil hrubého pochybení při výkladu práva. Současně v této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně. Rozdílnou judikaturu krajských soudů sjednotil Nejvyšší správní soud rozsudkem čj. 9 Azs 39/2019-77, ve kterém se komplexně vyjádřil k hodnocení situace čínských křesťanů žádajících v ČR o mezinárodní ochranu. Nyní projednávaná věc ostatně věrně sleduje také závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí čj. 10 Azs 195/2019-37, odmítajícím rovněž pro nepřijatelnost podobnou kasační stížnost téhož stěžovatele ve srovnatelné právní věci.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[18] Zástupcem žalobkyně byl usnesením krajského soudu ze dne 29. 1. 2019 ustanoven Mgr. Roman Měrka, advokát, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. hradí stát. Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby, kterým je sepsání vyjádření [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Nejvyšší správní soud nepřiznal náhradu nákladů za úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu spočívající v poradě s klientem, neboť ustanovený zástupce netvrdil ani nedoložil, že by se tato porada konala, natož pak že by přesahovala jednu hodinu (pouze obecně avizoval, že k poradě dojde, resp. uvádí, že „muselo nutně“ dojít k poradě). Nejvyšší správní soud zohlednil i tu skutečnost, že Mgr. Měrka žalobkyni zastupoval již v řízení před správním orgánem, a byl proto s věcí důkladně seznámen. Zároveň jejím jménem podával i žalobu ke krajskému soudu. Ze stejného důvodu soud rovněž nevyhověl požadavku o zvýšení tarifní odměny za úkony právní služby na dvojnásobek podle § 12 odst. 1 advokátního tarifu pro užití cizího jazyka a celkovou složitost věci. Jelikož nebyla porada doložena, není pro věc relevantní úvaha o zvýšení tarifní odměny na dvojnásobek pro komunikaci v cizím jazyce, kasační stížnost byla podána v jazyce českém. Za provedený jeden úkon právní služby náleží mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu], která se zvyšuje o paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Za úkony právní služby tedy advokátovi náleží 3 400 Kč a dále částka odpovídající DPH ve výši 21 % (tzn. 714 Kč), celkem tedy 4 114 Kč. Tuto částku Nejvyšší správní soud vyplatí do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. listopadu 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu